

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL IAȘI
SECȚIA CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE
Dosar nr. XXXXX

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 10 Octombrie 2024

Completul constituit din:
Președinte XXXXX
Judecător XXXXX
Grefier XXXXXX

Pe rol se află judecarea apelului declarat de XXXXXXXX împotriva sentinței civile nr. XXXXXXXX, pronunțată de Tribunalul XXXXX în dosarul mai sus indicat, având ca obiect calcul drepturi salariale, în contradictoriu cu intimata-reclamantă XXXXX.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă avocat XXXX pentru intimata XXXXXXXX, lipsă reprezentantul apelantei XXXXXXXX.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier în sensul celor consemnate mai sus cu privire la obiectul cauzei, prezența părților și a modului de îndeplinire a procedurii de citare, faptul că dosarul se află la al patrulea termen de judecată. Se solicită judecarea cauzei în lipsă. La dosar, prin Serviciul Registratură din cadrul instanței s-au depus relațiile solicitate de către instanță.

S-au verificat actele și lucrările dosarului, după care:

Avocat XXXXX pentru intimata XXXXX, solicitând cuvântul, menționează că a luat cunoștință de conținutul relațiilor transmise la dosar de către Primăria XXXXX și, susține că nu are alte cereri de formulat dacă instanța de control judiciar nu mai are alte lămuri sau de solicitat de la apelantă.

Curtea constată că a fost administrat probatoriul cum a fost pus în vedere din oficiu.

Față de prevederile dispozițiilor art. 412 aliniatul 1 pct.8 Cod procedură civilă raportat la art. 2 alin. 3 din O.U.G. nr. 62/13.06.2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, care instituie un caz de suspendare de drept în cauzele în care se dezbate o chestiune de drept similară cu cea pentru care ICCJ a fost sesizată în baza OUG nr.62/2024 pentru a da o rezolvare de principiu,

Având în vedere că pe rolul ICCJ este înregistrată cauza nr. 1982/1/2024 la sesizarea Tribunalului Constanța privitoare la chestiunea de drept „Dacă indemnizația de hrană reglementată de art. 18 alin. (1) din Legea nr. 153/2017 se acordă și asistenților personali ai persoanelor încadrate în grad de handicap grav, angajați cu contract individual de muncă încheiat cu unitățile administrativ-teritoriale, prin primar/primărie, și, în caz afirmativ, dacă această indemnizație se acordă începând cu data de 01.01.2019.”

Întrucât în prezenta cauză este supusă devoluțiunii în apel aceeași chestiune de drept, pune în discuție suspendarea apelului până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unei hotărâri în cauza menționată.

Avocat XXXXX pentru intimata XXXXX, solicitând cuvântul, susține că este convins că instanța și-a format o viziune asupra modului de a proceda în continuare însă, în opinia sa, menționează că nu se impune suspendarea cauzei.

Arată că în cauză este vorba despre drepturile legitime a unui salariat și consideră că se încalcă în mod repetat un drept de proprietate în accepțiunea art. 1 din primul Protocol Adicional al CEDO sub aspectul speranței legitime în a obține drepturile patrimoniale.

Consideră că suspendarea cauzei pentru a avea o soluționare într-un termen mai mult sau mai puțin rezonabil din partea ICCJ, afectează drepturile clientului pe care îl reprezintă.

Față de considerentele exprimate susține că nu se impune suspendarea cauzei și consideră că instanța poate acorda cuvântul pe fondul cauzei însă, desigur urmează ca instanța să aprecieze asupra acestei solicitări.

Curtea interpelează apărătorul intimatului cu privire la faptul dacă consideră că prezenta cauză nu intră sub incidența dispozițiilor prevăzute de O.U.G. nr. 62/13.06.2024.

Avocat XXXXX pentru intimatul XXXXX, având cuvântul, menționează că din punctul său de vedere nu se impune suspendarea pe considerentele arătate anterior cu privire la art. 1 din primul Protocol Adicional al CEDO.

Curtea interpelează apărătorul intimatului dacă consideră că O.U.G. nr. 62/13.06.2024 are probleme de constituționalitate.

Avocat XXXXX pentru intimatul XXXXX, având cuvântul, menționează că nu poate aprecia asupra constituționalității dispozițiilor O.U.G. nr. 62/13.06.2024 și nu înțelege să invoce excepția de neconstituționalitate, sigur instanța urmează să aprecieze asupra acestor aspecte.

Curtea, suplimentar, având în vedere faptul că în apel este supusă analizei și chestiunea îndreptățirii asistentului personal la primirea de vouchere de vacanță pentru perioada 2019 – 2020 și 2022 și, față de prevederile art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/13.06.2024, care instituie o obligație a instanței de judecată de a sesiza ICCJ pentru a pronunța o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată, ori de câte ori este investită cu o cauză având ca obiect stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice în care se ridică o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, iar Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra acesteia și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare,

Instanța pune în discuție incidența dispozițiilor art. 2 din OUG 62/2024 și necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a da o rezolvare de principiu următoarei probleme de drept: “Dacă în interpretarea și aplicarea art.37 alin.1 lit.a și lit.c din Legea nr.448/2006 raportat la prevederile OUG nr.8/2009 asistentul personal are dreptul la acordarea de vouchere de vacanță?”, precum și suspendarea cauzei.

Avocat XXXXX pentru intimatul XXXXX, având cuvântul, susține că lasă la aprecierea instanței chestiunea pusă în discuție și solicită a se avea în vedere motivarea menționată anterior, respectiv că se opune la suspendarea cauzei și are în vedere considerentele de Drept European privitoare la art. 1 din primul Protocol Adicional al CEDO.

Curtea, având în vedere susținerile apărătorului intimatului dar și conținutul OUG nr.62/2024, invocă din oficiu și pune în discuție excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor OUG nr.62/2024 în ansamblul său prin raportare la art. 115 alin. 4 din Constituție, și a dispozițiilor art. 1 al. 1 și al. 3, art. 2 alin. 1, art 3 și art. 4 din OUG 62/2024 prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. 5, art. 16 al. 1 și art. 124 din Constituție.

Cu privire la art. 115 alin. 4 din Constituție apreciază că situația excepțională indicată în expunerea de motive nu este motivată corespunzător, nefiind indicată în esență urgența, motivul pentru care este necesar un nou mecanism de prevenire a practicii

neunitare, de ce acesta este limitat doar la materia salarizării din fonduri publice și de ce nu se putea apela la un proces normal de legiferare.

Totodată instanța apreciază că dispozițiile menționate nu respectă art. 1 alin. 5 din Constituție prin raportare la lipsa de calitate și coerență a legii și față de nerespectarea normelor de tehnică legislativă din Legea nr. 24/2000, având în vedere neconcordanța textelor art. 1 alin. 1 și al. 3 și art. 3, referitor la domeniul de aplicare, și lipsa unei mențiuni exprese că textul derogă de la art. 519 C. pr. Civ., noile texte părând că dublează mecanismul hotărârii prealabile, nefiind clar legiferați condițiile de aplicare a acestora.

Instanța apreciază că nu sunt respectate dispozițiile art. 16 al. 1 din Constituție prin raportare la lipsa unei justificări rezonabile de a impune reguli de procedură speciale de unificare a practicii judiciare aplicabile exclusiv personalului plătit din fonduri publice, procedura fiind discriminatorie față de alte categorii de litigii, care au ca părți persoane fizice care nu sunt plătite din fonduri publice, în condițiile în care atât proprietatea publică cât și cea privată sunt ocrotite de Constituție.

În final, instanța apreciază că este încălcat și art. 124 din Constituție prin raportare la ingerința adusă independenței justiției prin reglementarea unei obligații a instanțelor de judecată, nu a unei simple facultăți, de a sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție, indiferent de complexitatea chestiunii și de (in)existența vreunei dificultăți în stabilirea modalității de interpretare și aplicare a normelor de drept deduse judecății, având în vedere și nerespectarea art. 1 alin. 5 din Constituție.

Avocat XXXXX pentru intimata XXXXX având cuvântul, consideră că instanța va dispune sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate și, arată că urmează să formuleze în scris precizări conform procedurii urmând ca dosarul să fie înaintat către Curtea Constituțională.

Instanța, pentru ca părțile să depună la dosar puncte de vedere scrise în raport de chestiunile puse în discuție, urmează a se dispune amânarea pronunțării și pune în vedere avocatului apelantei să își exprime punctul de vedere în scris.

CURTEA DE APEL

În temeiul dispozițiilor art. 396 alin. 1 Cod procedură civilă,

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE :

Amână pronunțarea cauzei la data de 24.10.2024, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Pronunțată în ședința publică din data de 10.10.2024.

Președinte
XXXXX

Judecător
XXXXX

Grefier
XXXXX

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL IAȘI
SECȚIA CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Dosar nr. XXXXX

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 24 Octombrie 2024

Completul constituit din:

Președinte XXXXX

Judecător XXXXX

Grefier XXXXX

Pe rol se află judecarea apelului declarat de XXXXXXXXX împotriva sentinței civile nr. XXXXXXXX, pronunțată de Tribunalul XXXXX în dosarul mai sus indicat, având ca obiect calcul drepturi salariale, în contradictoriu cu intimata-reclamantă XXXXX.

La apelul nominal făcut în ședință publică, lipsă părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier după care:

Dezbaterile asupra fondului au avut loc în ședința publică din data de 10.10.2024, care face parte integrantă din prezenta, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de ședință din acea zi, când din lipsă de timp pentru a delibera, s-a amânat pronunțarea pentru data de astăzi, când:

CURTEA DE APEL

Asupra necesității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, prioritar, se reține incidenta art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024, întrucât reclamanta face parte din personalul plătit din fonduri publice – *asistent personal angajat de o unitate administrativ-teritorială*, iar cauza vizează obligarea angajatorului instituție publică la plata unor drepturi de natura salarială, respective vouchere de vacanță prevăzute de OUG nr.8/2009.

Potrivit Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, în sensul art. 76 alin (1) și (2) din Codul fiscal, veniturile brute din salarii sau considerate asimilate salariilor cuprind totalitatea sumelor încasate ca urmare a unei relații contractuale de muncă(...), precum și orice sume de natură salarială primite în baza unor statute speciale prevăzute de lege, indiferent de perioada la care se referă, și care sunt realizate din:

- a) sume primite pentru munca prestată ca urmare a contractului individual de muncă, a contractului colectiv de muncă, precum și pe baza actului de numire:
(viii) valoarea nominală a tichetelor de masă, tichetelor de creșă, *voucherelor de vacanță*, acordate potrivit legii;.

Instanța reține ca soluționarea pe fond a cauzei depinde în mod direct de lămurirea chestiunii referitoare la dreptul acestei categorii de salariați la acordarea voucherelor de vacanță, acesta fiind obiectul investiției.

Din cercetarea deciziilor ÎCCJ și a listei de sesizări adresate instituției, rezultă că nu s-a pronunțat într-un recurs în interesul legii sau printr-o hotărâre în dezlegarea unei chestiuni de drept cu privire la problemele de drept expuse.

Întrucât OUG nr.62/2024 impune instanței sesizarea ICCJ, indiferent de complexitatea chestiunii și de (in)existența vreunei dificultăți în stabilirea modalității de interpretare și aplicare a normelor de drept deduse judecării, instanța constată că este obligată să solicite ICCJ dezlegarea chestiunii.

Opinând asupra chestiunii, Curtea de apel notează faptul că prevederile OUG nr.8/2009 nu par a exclude această categorie de angajați de la beneficiul voucherelor de vacanță, însă față de modalitatea de reglementare a drepturilor asistentului personal prin art.37 din Legea nr.448/2006, această chestiune poate suscita interpretări diferite, în special având în vedere dezlegarea data de ICCJ în privința altor drepturi salariale solicitate de persoane angajate ca asistenți personali, prin Decizia RIL nr.23/2023.

Se mai reține obligativitatea suspendării judecării cauzei până la soluționarea sesizării, având în vedere *a fortiori* dispozițiile art. 2 alin. 3 din OUG 62/2024.

Asupra excepției de neconstituționalitate invocate din oficiu, deliberând, Curtea apreciază că sunt îndeplinite condițiile legale pentru sesizarea Curții Constituționale în vederea soluționării excepției de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile OUG nr.62/2024 prin raportare la art. 115 alin. 4 din Constituție, a dispozițiilor art. 1 al. 1 și al. 3, art. 2 alin. 1, art. 3 și art. 4 din OUG 62/2024 prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. 5, art. 16 al. 1 și art. 124 din Constituție, pentru următoarele considerente:

Cu privire la condițiile de admisibilitate, instanța reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 29 alin. 1-3 din Legea nr. 47/1992, excepția a fost invocată din oficiu cu privire la dispoziții conținute de o ordonanță de urgență a Guvernului în vigoare, nu au fost constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale și au legătura cu soluționarea cauzei, prin aceste prevederi instanța fiind oprită a judeca în fond cauza, prin aplicarea dispozițiilor legale la situația de fapt, fiind obligată să solicite unei alte instanțe să dea rezolvare chestiunii de drept cu care a fost sesizată și să suspende cursul judecării.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I.Cu privire la critica de neconstituționalitate extrinsecă prin raportare la art. 115 alin. (4) din Constituție.

Cum a arătat anterior Curtea Constituțională, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență în următoarele condiții, întrunite în mod cumulativ: existența unei situații extraordinare, reglementarea acesteia să nu poată fi amânată, urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței. Situațiile extraordinare exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun, aspect întărit și prin adăugarea sintagmei „a căror reglementare nu poate fi amânată”, consacrandu-se, astfel în terminis imperativul urgenței reglementării. Curtea a mai statuat că invocarea unui element de oportunitate nu satisface exigențele art. 115 alin. (4) din Constituție, întrucât acesta este, prin definiție de natură subiectivă, și nu are, în mod necesar și univoc, caracter obiectiv, ci poate da expresie și unor factori subiectivi, de oportunitate.

Analizând justificările prezentate în Ordonanța de urgență a Guvernului, instanța constată că motivarea este formală, nefiind invocată existența unei situații extraordinare, problemele de practică neunitară invocate făcând parte din funcționarea normală a sistemului judiciar și putând fi abordate prin proceduri legislative obișnuite. Practica judiciară neunitară este o problemă ce poate fi abordată prin mecanismele existente, cum ar fi sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru hotărâri prealabile sau recursuri în interesul legii.

De asemenea, nu se explicitează de ce aceste măsuri nu pot fi implementate prin proceduri legislative obișnuite, chiar și în regim de urgență parlamentară, nici de ce procedura de unificare a practicii reglementată în Codul de procedură civilă, Cartea II, Titlul III – Dispoziții privind asigurarea unei practici unitare, Capitolele I și II nu este suficientă și în privința litigiilor salariale și a prestațiilor de asigurări sociale pentru personalul plătit din fonduri publice.

Se arată că practica judiciară neunitară *poate* avea un impact negativ asupra bugetului general consolidat și stabilității socio-economice, însă fără date actuale concrete, și care să disocieze impactul generat de actele ordonatorilor de credite în aplicarea legilor salarizării de impactul generat de pretinsa practică neunitară, care să justifice o intervenție legislativă urgentă.

De asemenea, se face referire la tendința de permanentizare a practicii judiciare neunitare, fără a se indica mijloacele prin care a fost efectuată aceasta analiză, or nu poate fi pus semnul egalității între numărul mare al dosarelor aflate pe rolul instanțelor și existența unor divergențe de jurisprudență.

Totodată, necesitatea asigurării egalității de tratament juridic la care se face referire în preambulul ordonanței nu este, de fapt, respectată fiind excluse din domeniul de aplicare litigiile cu alt personal decât cel salarizat din fonduri publice.

II. Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă:

1. Conform art. 1 alin. (5) din Constituție: În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.

Mecanismele de unificare a practicii judiciare prevăzute de Codul de procedură civilă sau penală cuprind dispoziții generale care prevăd sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu rezolvarea unor probleme de drept (hotărâre prealabilă) sau unificarea practicii judiciare în cazul pronunțării unor hotărâri contradictorii (recurs în interesul legii) numai după ce se constată că problema pusă în discuție presupune o dificultate pentru instanță și doar dacă îndeplinește anumite condiții de admisibilitate, iar suspendarea cauzelor similare aflate pe rolul instanțelor este facultativă.

Prin ordonanța de urgență se instituie obligativitatea completului de judecată de a sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție și de a se dispune suspendarea tuturor cauzelor aflate pe rolul instanțelor din țară, fără a se mai da posibilitatea judecătorului de a trece prin filtrul propriei gândiri modalitatea de rezolvare a problemei de drept și adaptarea acesteia cauzei cu care a fost investit spre deosebire de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă care instituie o procedură facultativă, care dă libertatea judecătorului cauzei de a aprecia asupra dificultății problemei de drept și a gestiona procesul în funcție de situația de fapt concretă.

În această modalitate se intervine asupra competenței instanței de a considera lămurite temeiurile de drept ale cauzei și se intervine asupra noțiunii juridice de „chestiune de drept” la care se referă reglementarea din cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost interpretată în Decizii ale ICCJ.

În același mod, art. 3 menționează că dispozițiile art. 1 și ale art. 2 se aplică și proceselor în curs la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, în condițiile în care art. 4 prevede ca dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care prevede la art. 24 Cod procedura civilă ca dispozițiile legii noi de procedură se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acesteia în vigoare.

Art. 61 alin. 2 din Legea nr. 24/2000 impune ca prevederile modificate sau completate să se integreze armonios în actul de bază. În situația de față, ordonanța de urgență introduce reguli derogatorii de la dispozițiile generale, fără însă a le modifica, iar

această nouă reglementare nu se aliniază coerent cu principiile stabilite de legiuitor în materia mecanismelor de unificare a practicii judiciare.

Lipsa de claritate a normei legislative rezultă chiar din art. 1 al ordonanței de urgență, care la alin.(1) face referire la un domeniu de aplicare al ordonanței de urgență atât în procesele privitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice cât și cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal (deci litigii de muncă sau de contencios administrativ), dar extinde acest domeniu și la procesele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, în condițiile în care scopul urmărit de actul normativ viza diferențierile în materia stabilirii/plății drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice.

Prin nerespectarea normelor de tehnica legislativa reglementarea determina apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

II. 2. Cu privire la încălcarea art 124 din Constituție

Dispozițiile ordonanței de urgență nu sunt evidențiate ca excepții de la regula aplicării art. 519 din Codul de procedură civilă, deși, în fapt, modifică o dispoziție legală în vigoare.

Potrivit Codului de procedură civilă, nu este obligatorie sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile decât atunci când instanța investită ultima cu soluționarea pricinii apreciază că este necesar, existând nelămuriri cu privire la prevederi emise de o altă autoritate.

Dispozițiile OUG nr.62/2024 obligă însă instanța sesizată, chiar dacă nu ar exista nelămuriri cu privire la fondul pricinii, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție care să dezlege ea însăși chestiunea. Dispozițiile ordonanței de urgență reprezintă o ingerință în actul de justiție, transformând o procedură facultativă într-o procedură obligatorie, fiind afectată principala atribuție a judecătorului, stabilirea modalității de aplicare a legii la situația de fapt.

În prezenta cauză, din simpla lecturare a OUG nr.8/2009 rezulta cu claritate destinatarul prevederii legale, nefiind o chestiune de drept care să prezinte un grad de dificultate care să impună necesitatea unei dezlegări din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Justificarea adoptării unui act normativ pe considerentul că practica judiciară neunitară poate avea un impact negativ asupra bugetului general consolidat și stabilității socio-economice implică anticiparea că procedura de unificare nou reglementată va avea rezultate favorabile bugetului de stat.

Astfel, dispozițiile ordonanței de urgență afectează independența justiției, deoarece ar implica faptul că hotărârile judecătorești de unificare a practicii judiciare trebuie să fie aliniate intereselor financiare ale statului.

II.3. Actul normativ încalcă art. 16 alin. (1) din Constituția României privind principiile egalității în fața legii.

Din cuprinsul ordonanței de urgență rezultă că dispozițiile sunt aplicabile doar în cazul anumitor proceduri judiciare, respectiv proceselor privitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, în procesele privitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului anterior amintit, inclusiv proceselor în materiile prevăzute la art. 1 din ordonanța de

urgență și executărilor silite din aceste procese, în curs la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

Astfel, se încalcă principiul nediscriminării consacrat de art.16 din Constituție deoarece instituie reguli derogatorii aplicabile exclusiv personalului plătit din fonduri publice care are calitatea de justițiabil în cadrul proceselor legate de drepturile salariale. Aceasta creează o discriminare față de alte categorii de părți persoane fizice care nu sunt plătite din fonduri publice și care nu sunt supuse aceluiași mecanism obligatoriu de clarificare juridică rapidă și eficientizare procedurală.

Nu există în prezent proceduri separate (speciale) pentru situații similare, iar legea interzice instituirea unor proceduri/standarde diferite pentru aceeași situație juridică. Dispozițiile din actul normativ se dispun a fi aplicate doar anumitor categorii profesionale, fără a fi indicată și evidențiată cauza pentru care aceste categorii profesionale ar trebui să fie supuse unor proceduri discriminatorii, în condițiile în care proprietatea publică și cea privată sunt ocrotite în mod similar.

Asupra suspendării cauzei, față de prevederile art. 412 aliniatul 1 pct.8 Cod procedură civilă raportat la art. 2 alin. 3 din O.U.G. nr. 62/13.06.2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, care instituie un caz de suspendare de drept în cauzele în care se dezbate o chestiune de drept similară cu cea pentru care ICCJ a fost sesizată în baza OUG nr.62/2024 pentru a da o rezolvare de principiu,

Având în vedere că pe rolul ICCJ este înregistrată cauza nr. 1982/1/2024 la sesizarea Tribunalului Constanța privitoare la chestiunea de drept „Dacă indemnizația de hrană reglementată de art. 18 alin. (1) din Legea nr. 153/2017 se acordă și asistenților personali ai persoanelor încadrate în grad de handicap grav, angajați cu contract individual de muncă încheiat cu unitățile administrativ-teritoriale, prin primar/primărie, și, în caz afirmativ, dacă această indemnizație se acordă începând cu data de 01.01.2019.”,

Întrucât în prezenta cauză este supusă devoluțiunii în apel aceeași chestiune de drept, și, în plus, având în vedere sesizarea ICCJ dispusă în prezentul dosar în temeiul OUG nr.62/2024, constată că se impune suspendarea apelului până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unei hotărâri în cauza nr.1982/1/2024 la sesizarea Tribunalului Constanța și până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unei dezlegări a chestiunii de drept incidente în prezenta cauză.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE

În temeiul art.2 din OUG nr.62/2024 **sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție** pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu următoarelor chestiuni de drept:

“Dacă în interpretarea și aplicarea art.37 alin.1 lit.a și lit.c din Legea nr.448/2006 raportat la prevederile OUG nr.8/2009, asistentul personal are dreptul la acordarea de vouchere de vacanță?”

În temeiul dispozițiilor art. 29 alin. 4 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, **sesizează Curtea Constituțională a României** cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a a dispozițiilor OUG nr.62/2024 în ansamblul său prin raportare la art. 115 alin. 4 din Constituție, și a dispozițiilor art. 1 al. 1

si al. 3, art. 2 alin. 1, art 3 si art. 4 din OUG 62/2024 prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. 5, art. 16 al. 1 si art. 124 din Constituție, excepție ridicată din oficiu.

Fără cale separată de atac.

În temeiul disp. art. 412 aliniatul 1 pct.8 Cod procedură civilă raportat la art. 2 alin. 3 din OUG nr. 62/2024, **suspendă judecarea apelului** până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unei hotărâri în cauza nr.1982/1/2024 la sesizarea Tribunalului Constanța și până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unei dezlegări a chestiunii de drept incidente în prezenta cauză.

Cu recurs pe toată durata suspendării.

Pronunțată astăzi, 24.10.2024 , prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte
XXXXX

Judecător
XXXXX

Grefier
XXXXX